

Arrest

nr. 81 817 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 25 mei 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 2 januari 2006 bij de Belgische ambassade te Casablanca in Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), teneinde familie in België te komen bezoeken. Dit visum wordt haar op 5 januari 2006 toegekend en verzoekster komt op 1 februari 2006 België binnen.

Op 8 februari 2006 meldt verzoekster zich bij de gemeente Willebroek en wordt haar een aankomstverklaring (bijlage 3) afgegeven.

Op 26 mei 2008 bieden verzoekster en haar partner, de heer E. M, van Turkse nationaliteit, zich aan bij de gemeente Hamme met het oog op een huwelijk.

Op 6 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 augustus 2008, 3 november 2008 en 19 november 2009 dient verzoekster hierop aanvullingen in. De lokale politie van Antwerpen verricht een woonstcontrole en stelt op 15 januari 2009 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op onbekende datum bieden verzoekster en haar partner, de heer W. Y, van Iraakse nationaliteit, zich aan bij de stad Antwerpen met het oog op een huwelijk.

Op 31 maart 2009 vraagt de stad Antwerpen aan de procureur des Konings te Antwerpen verder onderzoek te verrichten naar verzoeksters voorgenoemd huwelijk.

Op 16 juni 2009 verleent de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies omtrent de voltrekking van het huwelijk en meent dat er voldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op het voornemen van een schijnhuwelijk.

Op 18 juni 2009 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking. Op 2 juli 2009 tekent verzoekster samen met de heer W. Y. hiertegen verzet aan bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Op 15 april 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster mee dat hij, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal versturen naar het gemeentebestuur van verzoeksters verblijfplaats tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is.

Op 20 september 2010 wordt de arbeidsvergunning aan verzoeksters werkgever, H. V. D. M. VOF, geweigerd en wordt de aanvraag voor de arbeidskaart B voor verzoekster afgewezen door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, Dienst Migratie.

Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2008 met actualisatie op 19.11.2009 werd ingediend door :

A., N.

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 13.06.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 15.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 20.09.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de integratie ook moge zijn (sedert 2006 in België, familie woont hier, spreekt Frans en Nederlands, werkbereid), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerecht; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft betrokkene haalt niet aan waaruit deze humanitaire situatie zou bestaan.

Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers 25 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)"

Op 21 april 2011 wordt de bestreden beslissing van 10 januari 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekster voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grongebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende g motiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Dat verweerster ten onrechte onjuist heeft gemotiveerd dat verzoekster zich niet kan baseren op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009 omdat er een weigeringsbeslissing werd genomen door de bevoegde gewestelijke overheid mbt haar aanvraag tot het afleveren van een arbeidskaart;

Verzoekster heeft op 05/08/2008 een verzoekschrift art 9 bis ingediend en deze aanvraag geactualiseerd op 19/11/2009;

Bij beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dd 15/04/2010(stuk 3) werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekster goedgekeurd onder voorbehoud van afgifte van een arbeidskaart B;

Verzoekster heeft vervolgens onmiddellijk met haar toekomstige werkgever het nodige gedaan om een arbeidskaart B aan te vragen bij de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest;

Dat echter de eerste aanvraag tot arbeidskaart B werd geweigerd aan een andere werkgever in september 2010 en werd door de diensten van het Vlaams Gewest aan verzoekster een nieuwe kans geboden tot het aanvragen van een nieuwe arbeidskaart B aangezien het mislopen van de eerste aanvraag tot een arbeidskaart niet aan de handelingen en of verantwoordelijkheid te wijten viel van verzoekster;

Dit wordt expliciet erkend door de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest(zie beslissing 11/05/2011, stuk 4);

Dat verzoekster dan ook onmiddellijk na de eerste weigering eind september een nieuwe aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een arbeidskaart en de ze aanvraag werd pas volledig verwerkt door de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest tegen eind maart 2011;

Dat de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest uitdrukkelijk erkennen dat zij uitdrukkelijk op hun vraag bijkomende informatie vroegen waardoor zij pas in maart 2011 konden nemen;

Dat verweerster ten onrechte bij beslissing van 11/01/2011 de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekster als ongegrond heeft afgewezen;

Dat verweerster ten onrechte zich baseert op het feit dat de eerste aanvraag tot het afleveren van een arbeidskaart werd geweigerd;

Dat immers de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest verzoekster een nieuwe kans hadden geboden om een nieuwe aanvraag in te dienen hetgeen zij ook tijdig heeft gedaan;

Dat verweerster ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de beslissing van de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest om verzoekster een nieuwe kans te bieden om een nieuwe aanvraag tot het afleveren van een arbeidskaart B;

Verweerster heeft reeds op 10/01/2011 een beslissing genomen tot ongegrondheid zich baserende op de eerste weigeringsbeslissing van de bevoegde gewestelijke overheid niettegenstaande de bevoegde gewestelijke overheid de tweede aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart nog aan het onderzoeken was;

Verweerster stelt in haar beslissing van 10/01/2011 dat zij in hun schrijven van 15/04/2010 zouden meegedeeld hebben dat de dienst vreemdelingenzaken instructies zal geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Hiermede erkent de dienst vreemdelingenzaken dat de voorlegging van een arbeidskaart niet aan tijdslimiet verbonden is;

Dat immers de dienst vreemdelingenzake weet dat de bevoegde gewestelijke overheid tijd neemt voor het afleveren van een arbeidskaart en deze niet verbonden zijn aan termijn op straffe van nietigheid;

Minstens had verweerster rekening moet houden het feit dat de bevoegde gewestelijke overheid pas een beslissing neemt wanneer haar onderzoek gedaan is;

Dat immers de bevoegde gewestelijke overheid expliciet erkent dat de eerste aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart tijdig werd ingediend en deze misgelopen is buiten de wil of verantwoordelijkheid van verzoekster;

Dat verzoekster tijdig na het ontvangen van de beslissing van verweerster op 15/04/2010 een aanvraag tot arbeidskaart B heeft ingediend;

Dat deze eerste aanvraag is misgelopen buiten de wil om van verzoekster en hierop de bevoegde gewestelijke overheid opnieuw aan verzoekster een kans heeft geboden om een nieuwe aanvraag in te dienen hetgeen zij ook effectief heeft gedaan;

Mbt deze tweede aanvraag werd het onderzoek door de bevoegde gewestelijke overheid pas afgerond eind maart 2011 zodat verweerster ten onrechte op 10 januari 2011 al een beslissing tot ongegrondheid heeft genomen;

Dat verweerster de beslissing mbt de tweede aanvraag diende af te wachten en hiermede geen rekening heeft gehouden;

Dat verzoekster tijdig haar eerste aanvraag heeft ingediend dewelke buiten haar wil om is misgelopen; Het feit dat verzoekster pas in september 2010 een tweede aanvraag kon indienen is een overmachtssituatie;

Dat de bevoegde diensten van het Vlaams Gewest dan ook verzoekster een nieuwe kans hebben geboden tot een nieuwe aanvraag in te dienen hetgeen verzoekster ook heeft gedaan en dit onderzoek werd pas door de bevoegde diensten eind maart 2011 afgerond en was volledig in orde om een arbeidskaart af te leveren;

Dat echter verweerster reeds in januari 2011 een beslissing tot ongegrondheid heeft genomen zich baserende op de eerste weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest en verweerster ten onrechte het onderzoek van de tweede aanvraag tot het afleveren van een arbeidskaart niet heeft afgewacht; dat ook de tweede aanvraag tot het afleveren van een arbeidskaart tijdig was aangezien deze gelijk stond met de eerste aanvraag van verzoekster;

De eerste termijn is misgelopen buiten toedoen van verzoekster zodat verweerster haar termijn tot het nemen van een beslissing ten gronde had moeten verlengen;

Dat in casu expliciet blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangezien zij geen rekening houdt met alle stukken en elementen van het dossier;

Dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de tweede aanvraag tot het afleveren van een arbeidskaart B en reeds een beslissing heeft genomen alvorens het onderzoek van de bevoegde gewestelijke overheid was afgerond;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

“TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 10/01/2011;

Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.b. van de vernietigde instructie van 19.07.2009;

Dat verzoekster weldegelijk tijdig een aanvraag heeft ingediend tot het afleveren van een arbeidskaart B;

In de beslissing van 15/04/2010 staat slechts expliciet vermeldt dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden van verzending van de brief van verweerster dient aangevraagd te worden;

Dat in deze beslissing niet vermeld wordt dat de vernietigde instructie of verweerster vooropstelt dat de bevoegde gewestelijke overheid binnen een welbepaalde termijn een beslissing mbt de aanvraag van een arbeidskaart B moet nemen;

Dat verweerster een voorwaarde voegt aan de vernietigde instructie door te stellen dat er maximum een periode van 6 maanden in acht wordt genomen en vervolgens verweerster een negatieve beslissing zou nemen indien de bevoegde gewestelijke overheid geen beslissing zou nemen;
In casu heeft verweerster tijdig haar eerste aanvraag tot een arbeidskaart B ingediend;
Volledig buiten haar wil om werd deze geweigerd en heeft de bevoegde gewestelijke overheid beslist om haar een nieuwe kans te geven voor het indienen van een arbeidskaart B;
Dat verweerster de eerste weigering tot het afleveren van een arbeidskaart B als onbestaand diende te beschouwen daar deze niet is misgelopen door toedoen van verzoekster;
Dat dit een overmachtssituatie was en verzoekster absoluut niet verantwoordelijk was voor het feit dat er weigeringsbeslissing werd genomen door de bevoegde gewestelijke overheid;
Dat de tweede aanvraag tot arbeidskaart (kans die immers expliciet door de bevoegde gewestelijke overheid werd toegekend) als effectieve eerste aanvraag dient beschouwd te worden;
Dat de tweede aanvraag op 28/09/2010 werd ingediend en de bevoegde gewestelijke overheid op 10/01/2011(bestreden beslissing) nog geen beslissing had genomen zodat verweerster vroegtijdig een beslissing heeft genomen;
Dat verweerster minstens de zelf vooropgestelde termijn van 6 maanden in acht had moeten nemen en dus ten vroegste eind maart een beslissing ten gronde kon nemen;
Dat verweerster slechts rekening heeft gehouden met de eerste aanvraag tot tewerkstelling en eerste weigeringsbeslissing van de bevoegde gewestelijke overheid en geen rekening heeft gehouden met de tweede aanvraag tot tewerkstelling;
Dat verweerster een voorwaarde toevoegt aan de vernietigde instructie door blijkbaar dit aan een termijn te verbinden;
Dat immers de vernietigde instructie slechts stelt dat men voor 31/03/2007 in België dient verblijven, duurzaam verankerd moet zijn en een arbeidsovereenkomst moet voorleggen dat voldoet aan het minimumloon;
Dat verzoekster voldeed aan al deze voorwaarden zoals immers wordt erkend door verweerster in haar aangetekend schrijven van 15/04/2010;
Dat de vernietigde instructie niet stelt dat vervolgens de gewestelijke bevoegde overheid binnen een welbepaalde termijn een beslissing moet nemen mbt de aan vraag tot tewerkstelling;
Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd daar zij geen rekening heeft gehouden met de tweede aanvraag die immers positief zou zijn geweest aangezien het onderzoek positief was en de bevoegde gewestelijke overheid zinnens was om een arbeidskaart B af te leveren;
Verzoeker verwijst hiervoor dienaangde aan het arrest gewezen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 22/12/2010(nr 53.640).
Daarenboven stelt verweerster ten onrechte dat verzoekster de prangende humanitaire situatie niet specificeert en niet aantoon;
Verzoekster heeft expliciet gesteld dat haar langdurig verblijf in België ertoe brengt dat zij in onzekerheid leeft en dus een onhumaan leven leidt;
Verzoekster heeft dan weldegelijk de humanitaire situatie gespecificeerd en aangetoond;
Dat verzoekster heeft aangetoond en meegedeeld dat haar ouders en broers allen in België verblijven en zij bovendien samenwoont met de heer Y. met wie zij thans een dochter heeft;
Dat verzoekster opwerpt dat de opgeworpen motieven van weigeringsbeslissing ook volledig onjuist zijn;
De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd;
Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij inzake het eerste middel dat zij op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen enkel op de hoogte was van een negatief verslag van de sociale inspectie en van de beslissing tot weigering van de arbeidskaart B van 20 september 2010. Het is dan ook op deze beslissing dat de bestreden beslissing gesteund werd. Aangezien verzoekster niet in het bezit werd gesteld van een arbeidskaart B kon zij evenmin aanspraak maken op het criterium 2.8B waardoor haar aanvraag op redelijke wijze ongegrond werd bevonden. Bovendien blijkt niet uit de stukken van het dossier dat verzoekster de verwerende partij ervan op de hoogte zou hebben gebracht van enig beroep ingesteld tegen de beslissing van 20 september 2010. Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoekster pas in april 2011 de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht van haar nieuwe aanvraag bij het Vlaamse gewest. Het feit dat deze weigering het gevolg zou zijn geweest van een aanvraag door een frauduleuze werkgever, werd pas in mei 2011 meegedeeld. De verwerende partij meent dat haar dan ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden in de bestreden beslissing van 10 januari 2011.

De verwerende partij vervolgt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. De beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, naar de instructie van 19 juli 2009 en geeft een uiteenzetting van de redenen waarom verzoekster geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.B.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster kent de motieven van het verzoekschrift, daar zij ze aanvecht in het verzoekschrift.

Inzake het tweede middel repliceert de verwerende partij dat verzoekster in feite de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van het criterium 2.8.B.

De verwerende partij wijst erop dat uit het administratief dossier is gebleken dat de afgifte van een arbeidskaart op 20 september 2010 aan verzoekster geweigerd werd. De thans bestreden beslissing werd gebaseerd op die beslissing, waardoor verzoekster geen aanspraak kan maken op criterium 2.8.B. De verwerende partij wijst erop dat zij niet op de hoogte was van enige andere beslissing dan die van 20 september 2010, waardoor op correcte wijze hiermee rekening werd gehouden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn op verkeerde feiten of verkeerde elementen.

2.1.3. Het eerste en het tweede middel worden samen behandeld, gelet op hun samenhang.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald, geen aanleiding geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, ze is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.2. Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft geen opmerkingen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het eerste en het tweede middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.B. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 voorstelt, niet dienstig is.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1 Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoekster zich op het criterium 2.8.b. heeft gebaseerd en verweerster de nodige onderzoeksdaden had mogen verrichten mbt deze criterium;

Dat immers verweerster geen onderzoeksdaden heeft gesteld mbt de gevallen waarin een eerste aanvraag tot tewerkstelling werd geweigerd waarbij de werknemer totaal geen enkele verantwoordelijkheid treft;

Dat immers geen duidelijkheid is mbt dit punt;

Dat immers het uitgangspunt voor het berekenen van de termijn waarin de bevoegde gewestelijke overheid een beslissing dient te nemen, de termijn is van vanaf de aanvraag van de tweede aanvraag tot tewerkstelling, met name 28.09.2010;

Dat verweerster dan ook niet in januari 2011 reeds een beslissing ten gronde kon nemen en de beslissing van de tweede aanvraag tot tewerkstelling diende af te wachten;

Dat de bestreden beslissing onbillijk is en de sanctie van ongegrondheid buiten proportie is;

Dat verzoekster zodoende niet geregulariseerd kon worden en bovendien een kans tot het bekomen van een inkomen verliest;

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden;”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekster haar kritiek op geen enkele wettelijke bepaling kan steunen. De verwerende partij ziet niet in waarom de beslissing niet kon worden genomen in januari. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat een bepaalde wachttijd niet gerespecteerd zou zijn. Zij kan haar kritiek niet staven. Verzoekster had bovendien de kans om in beroep te gaan tegen de beslissing van 20 september 2010 en dit binnen de maand na de kennisgeving van die beslissing. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster de verwerende partij op de hoogte zou hebben gebracht van enig ingediend rechtsmiddel tegen die beslissing. De verwerende partij wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvervalsing en dat de overheid

zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De verwerende partij meent dat haar geen onzorgvuldig gedrag kan worden verweten nu verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de beslissing werd genomen op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

2.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ook inzake het derde middel dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoekster, waar zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert omdat er te weinig onderzoeksdaad zou zijn gesteld door de verwerende partij inzake het criterium 2.8.B, er uitsluitend is op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.B. Uit hetgeen werd gesteld bij de bespreking van het eerste en het tweede middel, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET